

דרהבית

גיליון 40
תמוז תשפ"ב

פנאי לצמוח

"לא מדובר בקבוצה מנותקת, השיח הוא הכי חי ונושם מהשטח. המכנה המשותף החזק והעוצמתי של כולן הוא רצון. זאת קבוצה של נשים יראות שמים"

קבוצות יקיר לי.
סקירה מבפנים

בייביסיטר, את פנויה?

בפעם הבאה היא תתחנן לבוא אלינו, ואנחנו לא ננטור לה. נאפשר לה לפגוש שוב את המלאכים שלנו תמורת תשלום סמלי.

רגע ביום

עשה לך פנאי

פנאי זה נושא מפחיד כשאומרים אותו בתמוז. פנאי זה לזרות מלח על הפצעים הפתוחים ממילא, ועוד להתיימר להיות ידידות שלי

מבית ומחוץ

פנאי לאמא

"אני אוהבת את הילדים שלי, אבל לא את אמא שלהם!"

מילכה בסיפור
חודשי נוגע

בשעת הפנאי

פנאי לאמא

"אני אוהבת את הילדים שלי, אבל לא את אמא שלהם!"

מילכה
בסיפור חודשי נוגע

11

עשה לך פנאי

פנאי זה נושא מפחיד כשאומרים אותו בתמוז. פנאי זה לזרות מלח על הפצעים הפתוחים ממילא, ועוד להתיימר להיות ידידות שלי

מבית ומחוץ

16

בייביסיטר, את פנויה?

בפעם הבאה היא תתחנן לבוא אלינו, ואנחנו לא ננטור לה. נאפשר לה לפגוש שוב את המלאכים שלנו תמורת תשלום סמלי.

רגע ביום

משולחן גבוה*
פרקי חינוך

הבית העסק הנבחר*
יעל זלץ

סיפור חודשי*
מילכה

דף קשר*
אתן כתבתן

עבודה שבלב*
עולם התעסוקה מזוית שונה

מועדפים [15]
מתוך מרחב פעילות השמורה

רגע ביום [16]
נ. ארי

סלפי [18]
בתיה יונה

ד"ש | דף שמורה [04]
לאה ראם

בית ועד [07]
מדור הלכה

דכדפת [08]
תמר הלר

דף חדש*
אביגיל פראגר

תתחדשי** [09]
חני מייערס

מבית ומחוץ [11]
שושי ברוידא

תכירו, יקירותיי
מפגשי יקיר לך

אור בקצה המנהרה [13]
רוחי ליכטנשטיין

* במהדורה המודפסת בלבד
** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

שלום כולן,

החודש הזה קרה לנו משהו מוזר עם שם הגליון. כמו תמיד, גם הפעם התחלנו את בניית הגליון בבחירת נושא עליו יש מקום לתת את הדעת. בדרך כלל הנושא נגזר מפעילות כלשהי בשמורה, מבקשה להעלות שיח מסוים או מאורע אקטואלי שכולנו עוסקות פה במבט שטחי, ורוצות הזדמנות לחשוב עליו לעומק.

החופשה הגדולה שבפתח מתחילה להשמיע קולה והנושא של 'פנאי' עלה על סדר היום. עד כמה חשוב הפנאי שלנו? מה אנחנו עושות בו? ועוד...

ואז, קרה לנו דבר מעניין. בעוד שתמיד, מעט אחרי בחירת הנושא, אנחנו מוצאות איזו אמירה, פסוק, היגד רוחני המבטא את הרעיון, פתאום הפעם התקשנו מאד למצוא...

פתאום קלטתי שבעצם, אנחנו לא מוצאים מקור וביסוס למושג הזה שקוראים לו "פנאי".

טוב... זה היה קצת מלחיץ, החומרים כבר התחילו להגיע ולהחליף נושא לא היה אופציה.

ולי, לי העובדה ש'פנאי' זה מילה מחודשת, גרמה להרבה מחשבות בנושא.

בעולם הכלל, חלק אינטגרלי מהגדרת ה'אני' זה 'פנאי' ותחביבים'. 'תרבות הפנאי' צוברת תאוצה ואבוי למי שיעז להפריע למאן דהוא - ב'שעת הפנאי'.

ואנחנו? האם יש לנו כמה דקות של 'פנאי' לדון בסוגיה הזאת?

האם 'פנאי' היא מציאות יהודית או לא?

האם ה'פנאי' לגיטימי, או שמא, פחות?

או במילים פשוטות, מי ומה אתה, מיסטר 'פנאי'?... **

מוזמנות לקחת לעצמכן שעה של פנאי בניחוח קיצי, לעיין בד"ש המרגש ולגלות

שם תובנות מרוממות, שיכולות להפוך גם אבטיח מרענן כמו זה שעל הכריכה, לעניין שכולו קודש...

זו ההזדמנות להעמיק בתובנות חינוכיות במדור החדש והמיוחד מאת הרה"ג גבריאל יוסף לוי שליט"א, לקבל כוחות מחודשים בסיפור חודשי נפלא מאת מילכה, ללמוד טיפים יעילים לניצול הפנאי מיעל זלץ, לפתח סבלנות וציפיה לנופש המשפחתי בטור המחויך של שושי ברוידא, וללכוד כבר עכשיו רגעים קטנים של נשימה וכוח, עוד לפני בואו המיוחל - בשירים המקסימים של "דפדפת" ו"סלפי".

בתפילה שיהיו כל שעותינו ועיתותינו מוקדשות לשמו ולכבודו.

מאחלות חודש טוב ומבורך וחופש של אחדות משפחתית מבורכת,

ובשורות טובות של גאולה וישועה בקרוב!

המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת גרפית

עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל

צילומים:

,Depositphotos

,Shutterstock

pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

לעשות חיים

שוב אני נופלת...

"הכיף להיות חברה שלך?"

הזכות להכיר אותך, הבהירות בלהתבונן באורחות חיך, השמחה בלהכיר את ישרות הלב שלך, הרוממות בלמידה מהצניעות המיוחדת שלך...

מושלמות!

זאת המילה היחידה שאני מוצאת שלא מגמדת אותך...

לא מתיימרת להקיף את המושלמת הזוהרת הזאת במילים שלי. קטונתי. אבל, מיטל, בואי... תעזרי לי כאן... אני מנסה לנסח כאן ד"ש לקהילה שכל כך הערכת, בנושא יסודי וחשוב. כמו בימי האבל על הצדיקים, בטוחני שגם ניצוצות מנשמתך מרחפים כאן, ולו רק נשכיל - נוכל לאמץ אלינו השגות שהיו עד היום שיכות לך, והלוואי מהיום - הן תהיינה גם שלנו.

מיטל יקרה, כל כך הרבה סיפורים גדולים יש עליך, ואני פוחדת לספר אותם. פוחדת כי הם גדולים עלינו בהרבה מידות. מתאפקת לא לכתוב אותם, אפילו שאני יודעת שלא תשלחי לי מייל שמסביר לי למה זו טעות. פשוט כי אני חושבת שהיית הרבה יותר שמחה שנלמד ממך את הרעיון של החיים, שנבין את התמצית, את הפואנטה המרכזית. היישום באמת יהיה שונה אצל כל אחת מאיתנו.

טוב... ננסה לדון על נקודה אחת, והנה אני מתחילה מהתחלה: הרבה שעות אני כבר מנסה לכתוב את הד"ש הזה. רוצה להסתכל לפנאי בעיניים' ולהבין אותו לעומק.

הרהורים אחר מיטלה
של האישה הצדקנית חיה מיטל רזניק ע"ה
שנקטפה בדמי ימיה
והיא בשיא תפארת דרגה רוחנית זוהרת.
חברה יקרה, שמורה נלהבת ושותפה נאמנה.
ת.נ.צ.ב.ה

מיטל יקרה,

כמעט שלושה עשורים חלפו מאז זכיתי להכיר אותך, היינו צעירות ופסענו את צעדינו הראשונים בחברת 'בשן' - המודל המקורי של העסקת חרדיות... מהרגע הראשון ידעתי שאת אחרת. גבוהה יותר. נעלית יותר. היו בך כל התכונות המרכיבות את המושג 'עובדת מצויינת'. חכמה, מסורה, שקדנית, יסודית, מסבירת פנים, משתפת... ההוגנות בעבודה בערה בך חזק כל כך וריתקה אותך למסך במשך שעות. עבדת.

בהפסקה, היית קולטת בחצי דקה מה הנושא המדובר ובמשפטים ממוקדים היית מאירה את עיננו. אויש...

אני קוראת ומאוכזבת... אי אפשר להבין כלום ממה שכתבתי עד עכשיו.

זאת לא את.

את זה האור, זה מאור הפנים, זה העיניים המחיכות תדיר, זה המילה הטובה בכל הזדמנות, זה ההקשבה הנדירה שלך, זה הכיף להיות חברה שלך...

מתי האפשר וההנאה היא נצרכת וחשובה, ומתי היא מיותרת?

מתי הסגפנות היא ראויה ומקדמת, ומתי היא אסורה ומזיקה?

הסוגיה הזאת כל כך משמעותית עבור כל אחת מאיתנו, היא קובעת לנו את תמהיל החיים, את מה תכל'ס צריך לעשות, ואיך... מיטל, אני יודעת שלא רצית שאפרסם את הדברים בשמך, ובכל זאת... עכשיו... בטח תהיי סלחנית כלפי יותר...

זה היה אחרי שפרסמנו לראשונה על ימי העיון המשלבים קורסים, פעילויות לרוח ולנפש, וגם כף, שחרור והנאה. כל כך רציתי לנצל את הסכומים הגבוהים שהסתובבו בסעיף ההכשרה אצל אלפים מאיתנו - ללא שימוש. היום זה אחרת, ב"ה, הכשרה ייעודית התפתחה יפה וכמעט כל אחד מנצלת את האפשרות הזאת. אז, כשהשקנו את הבשורה, זה היה חדש, ראשוני ולגמרי לא מוכר.

זה מה ששלחת לי בתגובה:

בוקר טוב

אני מקבלת את המייל הזה מכל עבר,

זה הבלבול בעצמו, זה המבול. מה הם גם אנחנו.

הם יוצאים לימי בלוי, משתחררים - גם אנחנו.

אני לא שוללת חופש למי שהדבר נצרך עבורה, אולם לעטוף צורך של עבודה - בבילוי, לחפש אחרי הכיופים - מאיפה זה מגיע? זה לא הלך החיים שלנו, לא בטווח החלומות שלנו.

אין לי את יכולת הניסוח המתאימה, אולם באינטואיציה שלי ובהרגשה שלי - זה היפך השמורה, על זה בדיוק אנו נלחמים. נ.ב. - אל תזכירי את שמי בנושא

המשכנו לדון בסוגיה המרתקת הזאת, שלחתי כמובן לכולן

את ההסתייגות שלך ואת הדיוק בהמשך:

הרעיון הוא שכמו כל הנאות העולם הזה, כאשר הן נצרכות - הן הופכות לקודש. אישה עייפה היוצאת לנופש כדי לאגור כוחות ולהמשיך בעבודת ה' שלה, מקיימת בזה את עבודת ה' שלה (למרות שהמחיר בבית יכול להיות גבוה), וכל אחת צריכה לעמוד על נקודת האמת שלה.

ועדיין, האמנתי אז, והיום אני יודעת הרבה יותר חזק - שגם אם לרבות מאיתנו נופש מהסוג הזה הוא בסדר, עבורך התגובה הזאת ודאי היתה נכונה. סיפרתי את זה לבנותיי הנפלאות השבוע, וביתך, עם המתיקות שלך והאור שלך שמשתקף גם בעיניה, הסבירה לי בחן שכן... לאמא היה אכפת שיוצאים לנופש ציבורי... אם למשהי יש צורך באופן פרטי - אדרבא, שתמלא אותו, אבל סתם לעורר צורך בציבור - על זה היא כאבה.

...

אני מניחה שיש מי שקוראת את הדברים ומרימה גבה. מה? לא מצאת תכתובת יותר קלאסית? משהו שאין בו שני צדדים, רק כולם טובים...

ובכל זאת, מרגיש לי נכון ללמוד, דווקא עכשיו, כשרוחך חופפת עלינו, את העניין לעומקו.

כותב הרב בלוך בספרו "שיעורי דעת" במאמר "פלס מעגל דרכיך", בביאור העניין של האיסור להפסיק אפילו לרגע מלימוד התורה אלא אם כן לצורך, ומבאר רעיון יסודי מאד בעניין:

אלא ענין לצורך מתאים לכל אדם לפי מדרגתו ותכונתו. כי כל מה שנצרך לו לאדם למען יעמוד על מתכונתו

נפשו כדי שיהי' במצב של רצון ושמחה, שרק אז ערים כשרונותיו וחיים בו כל כוחותיו, כל הנצרך כדי שתהיה לו שלמות ותפארת אדם, בכלל "לצורך" הוא. ומובן כי לרוב בני האדם דרוש לזה לקחת מן העולם יותר מכפי הספק, דרוש הוא לתענוגים גשמיים, לטיול ולחברת בני האדם, ולהתענג מנועם הטבע וכו', ואחרי שנחוץ לו כל זה, אם יגמור בנפשו לפרש מן ההנאות האלו הרי זה בכלל "אל תהי צדיק הרבה... למה תשתומם"

כי כל אחד לפי מדרגתו יש לו היקף מיוחד בענייני "לצורך" המתאים לאופי תכונתו ומדרגתו, ואין מן הראוי והאפשר לאיש לפסוע בפעם אחת למעלה רמה, אלא כל אחד צריך לחדד את מידת קרבותו לנקודת האמת, לדעת מדרגתו ולעמוד בה.

כי באמת, את הד"ש הזה תכננתי לכתוב רק על בסיס המאמר הנפלא ב'שיעורי דעת'.

להבין שפנאי זה חשוב, וזה נחוץ, וזה מתבקש וכ-מ-ו-ב-ן גם 'מגיע לנו':)

אבל לפתע... התרגשו ונחתו עלינו ימי אבלך.

פתאום דמותך הקורנת עמדה לי לכל מלא האופק...

ומיתר זע אצלי בלב במגינה חדשה...

רגע,

אולי צריך לשים סימן שאלה אחרי ה'צריכה'?

פתאום כשאני רואה אותך בראש ההר, אני מתחילה לחשוב שאולי באמת לפעמים, איבדנו את הכיוון?

מהרהרת עליך ורואה את המתנה הגדולה הזאת שה' נתן לי בעצם העובדה שזכיתי להכיר אותך, כי למרות שרגלי נטועות

עמוק בבוץ 2020, זכיתי לראות אישיות עם השגות אחרות. ואת יודעת מה? דווקא החיוך הזה שלך! האור שזרח לך על הפנים, זה מה שמגרה אותי כל כך, לרצות לפסוע עוד פסיעה קטנטנה לכיוון הזה שלך...

רובינו כן זקוקות כצורך נפשי ממש את ההתרעננות, הפינוק ואת "נועם הטבע"

ובכל זאת, הבה נזכור - שמדובר בתחליף...

כמו שאומר הרב בלוך זצ"ל:

"...ומלבד יחידי סגולה, שזכו להרגיש במלוא המידה בנועם

התורה. חיים ומתענגים בה לבד"

אין הרבה... אבל יש יחידי סגולה...

את מיטל, היית אחת מהם.

ומה אני לוקחת ממך?

אני מבקשת לקחת את הרצון להגביר בליבי את תחושת העונג הזאת,

להסיר מפריעים המשבשים את היכולת לקלוט תדרים של קדושה,

להניח לנפשי לזכות לשעת שקט

ולזכות להתחבר לתענוג האמיתי.

הלוואי ויבולע המוות לנצח

ונזכה כולנו להתאחד עם יקירנו מתוך גאולה שלמה

לעולם שכולו תענוג ונועם הנשמות

במהרה בימינו - אמן!

חותמת בדמע,

לאה

שאלה

יושר בעבודה

יש אצלנו בעבודה זמנים שאין בהם עבודה ובאופן רשמי אין מה לעשות. אפשר כמובן לנצל זמנים כאלו ללמוד דברים שיועילו לעבודה, אך מצד המעביד אין חובה או דרישה כזאת. כיום אני עובדת מהבית ומעוניינת בזמנים אלו לעשות עבודות בית. שאלתי היא האם הדבר מותר?

מה שלא חייבים לעשות במקום העבודה, לא חייבים לעשות גם כשעובדים מהבית. ולכן אפשר לעשות בזמנים אלו עבודות בית או כל דבר אחר.

שאלה

שימוש בבר מים במשרד

במשרד אצלנו יש מכשיר "תמי 4" שיש בו מים קרים וחמים, ומשמש בעיקר להכנת תה וקפה. במקום ישנם גם עובדים חילוניים (ולפעמים גם גויים), ויתכן ששפכו מים חמים מהמכשיר על אוכל לא כשר או על קופסא עם שאריות מזון על מנת לנקותה. האם מותר לי להכין לעצמי כוס קפה ממכשיר זה?

הפיה ממנה יוצאים המים החמים מתחממת בשעה שמוזגים ממנה מים חמים, וכשמזגו ממנה מים חמים על אוכל לא כשר יש לחשוש שעלו אדים מהמאכל הלא כשר ונגעו בפיה החמה, והיא בלעה מהם. היות לכך, יש בעיה להשתמש בברז החם עבור כוס קפה, כיון שהבליעות האסורות עלולות להפלט לתוך המים. כל זה לגבי שימוש במים חמים אולם במים הקרים בודאי מותר להשתמש.

שאלה

נתינת אוכל לשכנה לעבודה שאינה מברכת

אני עובדת במשרד ולידי יושבת אשה חילונית. לפעמים כאשר אני מוציאה אוכל ביתי היא מבקשת שאתן לה לטעום. שאלותי הן:

(א) האם מותר לי לתת לה מהאוכל הגם שאני יודעת שהיא לא תברך?

(ב) האם מותר לי לתת לה אוכל חלבי כשאני יודעת שלא מזמן היא סיימה ארוחה בשרית?

פְּנוּיָה לְתַלְפִּיּוֹת

אִם יֵשׁ לִי סְדוּר וְתֵהְלִים רָגַע
שָׁקֵט
בְּפִנֵּה הַקְּבוּעָה שְׁאֵהָב,
נְשִׁיקָה לְלִידוֹן אוֹ תִינְקָת
צוּחֶקֶת
אִם יֵשׁ לִי תַפּוּחַ
זֶהָב

אִם יֵשׁ מְשֻׁמָּעוֹת וּמֵהוֹת
לְסַחְרֹר
אִם הֶבְזַק תּוֹכְנָה בִּי נְצַת,
אִם בְּחֶרְתִּי שְׁבָרִיר מִן הַזְּמַן
- לְשַׁחְרֹר:
לְמֵלֵא בִּי תִקְוָה, רַק עוֹד
קִצְתָּ...;

אִם יֵשׁ מַחְשְׁבָה שֶׁל מוֹסֵר,
רָגַע קִדְשׁ
לְמִנּוֹת בּוֹ מְעוֹת שֶׁל תִּפְלָה
אִם יֵשׁ לִי שֶׁבֶת וְחִגִּים וְרֹאשׁ
חֲדָשׁ
וְחֹסֵד לְלֵא הַגְּבֻלָה

אִם יֵשׁ לִי רָגַעוֹן בּוֹ לְנוּחַ
בְּנַחַת
וְנִפְשׁ שְׁלוּה
וְכִרְסָה,
לוֹ יְבוֹאוּ אֲלַי מְטָלוֹת לִי
בִּיחַד -
יֵשׁ לִי פְּנָאִי
לְהִיּוֹת עֲמוּסָה.

אִם יֵשׁ לִי סְדָרִי עֲדִיכּוֹת
וְסֻלָּם
עֲרֻכִים, וְאוֹרְחִים, וְעוֹגָה
אִם יֵשׁ לִי שְׁנִיָּה מוֹל בּוֹרָא
הָעוֹלָם
לְהִסִּיר בָּהּ קִמְטֵי דְאָגָה,

א) מעיקר הדין אסור לתת אוכל למי שלא יברך עליו משום שמכשילים אותו באכילה ללא ברכה ("לפני עיוור לא תתן מכשול"). ולכן צריך לבקש ממנה לברך. ישנן חילוניות ששמעו על ברכה מבית אבא או סבא ואצלן הדבר יכול להתקבל בהבנה. [בעיקר אצל בני עדות המזרח. אפשר להגיד לה: תעשי ברכה, תברכי שהכל וכדומה].

אם נראה שבקשה כזו לא תתקבל בהבנה - יש היתר של ר' שלמה זלמן אויערבך להגיש אוכל לאורח שאינו מברך במצב שלולא שיגישו לו אוכל תגרום אצלו לשנאה לחרדים. ואין בזה איסור של "לפני עיוור" למרות שמכשילים אותו באיסור אכילה ללא ברכה, כיון שבזה מצילים אותו מעבירה חמורה יותר של שנאת אנשים ושנאת הדת. אמנם היתר זה אינו היתר "גורף" אלא היתר של שעת הדחק, ולכן אם הדבר חוזר ונשנה אצל השכנה לעבודה כדאי לחשוב אולי בכל זאת שייך בעת רצון להסביר לה על חשיבות הברכה והתודה לד' על מה שאוכלים, או להתחמק מסיבות אחרות, או (כשמתאפשר) לאכול בזמן שהשכנה לא נמצאת.

ב) לגבי נתינת מאכל חלבי אחרי ארוחה בשרית, אם השכנה לעבודה כבר גמרה את הארוחה הבשרית, וההימנעות מהנתינה עלולה לגרום לשנאה - יהיה מותר לתת לה [בפרט אם עברה שעה מאז שסיימה את האוכל הבשרי]. אמנם אם היא לא גמרה את הארוחה הבשרית, בודאי אפשר להסביר לה מבלי שתיפגע שאסור לאכול יחד בשר וחלב.

מה העיקר

ולהבליג, הוציאו ממני תגובות בלי פרופורציה.

זה היה יום מן הימים שכל בר דעת היה מבין שאני רק מנסה לשרוד וממש לא כדאי להעמיד את סבלנותי במבחן, אבל הילדים שעדיין לא ברי דעת ככל הנראה, נהנו להמציא מגוון מבחנים שונים.

בערב כבר הייתי מותשת מעבר לכל דמיון, ואם לא די בכך, במהלך טאטוא נמרץ של המטבח גם ביצעתי סיבוב מרשים בזווית וכמעט נקעתי את הקרסול. איי! כואב. הרגל שלחה איתותים דחופים, ולאחר שקלול נתונים מהיר שלפתי תכנית לשעת חירום. הבטחתי להם פיצה מהמקפיא (נדיר!) לארוחת ערב, כמובן אם וכאשר יואילו להחזיר נא את הריסות הבית לשפיות. בשארית כוחותי פרסתי את הפיצה למשולשים נאים, והודעתי לילדים שחיכו בציפייה ליד השולחן: "הפיצה מוכנה, קחו לכם מנה ותאכילו גם את הקטנים. אני חייבת לנוח עכשיו ולהרים את הרגל הזאת עשרים דקות, אחר כך אבוא לראות איך סיימתם את הכל." קטפתי ספר מהמדף, נכנסתי לחדר וסגרתי את הדלת אחרי, מצפה לנצל את ההפוגה החיונית להתאוששות וזמן איכות קצר עם עצמי.

חמש דקות עברו. הפכתי דף בספר. הדלת נפתחה חרישית וילדה בחיך ביישני ודואג הציצה פנימה. "אמא, כבר עברו לך העשרים דקות?"

"לא מותק. עברו חמש. לכי תסיימי את הפיצה, ותסגרי אחריך את הדלת"

דקה שלמה עברה כנצח ועוד שניים קטנים נכנסו פנימה בלאט ונצבו לידי, מביטים בי ביראת כבוד. "אמא, הרגל עדיין

זה סיפור על יום אחד של סוף החופש.

אני יודעת שהוא אמנם רק עכשיו מתחיל, עם המון תכניות אופטימיות וחלומות וורודים של כל הצדדים.

ובכל זאת נקפוץ רגע אל יום אחד חם וצהוב בשלהי חופש ארוך, בבחינת איזהו חכם הרואה את הנולד. או אולי סוף מעשה במחשבה תחילה...

זה כבר לא היה יום שקמים בו עם תכנית מוגדרת במה להעסיק אותם.

זה כבר אפילו לא יום שהילדים חושבים או מדמיינים שאני אמורה להעסיק אותם.

זה היה אחד מאותם ימים שכבר אחרי סף ההיגיון, הסדר והתכנון, שפשוט קורים מעצמם ומתנהלים איך שמתנהלים עד שמגיעים אל סיומם הטוב (בתקווה).

לי היו בישולים של שבת לבשל, פלוס שלוש ארוחות רשמיות, ועוד הגשת אוכל בלתי רשמית בכל הזמן שביניהן.

להם היה את עצמם, לשחק, לריב, לקרוא ולדמיין כיד הדמיון הטובה עליהם.

הם עשו מה שרצו ולא היה אכפת לי, כל עוד הם לא הפריעו לי לעשות מה שאני רוצה.

הם כן הפריעו די הרבה מאות פעמים.

הבית היה נראה גם כן, איך שהוא רצה. עייפתי כבר להיאבק בזה.

הייתי על קצה הבטריה וכולם ידעו את זה.

דברים שבשגרה אני משתדלת לעצום מולם עיניים, לספוג

עקומה לך? זה עובר לך כשאת שוכבת? כמה זמן עוד נשאר לך? את רוצה כבר לקום?" הנחתי לרגע את הספר והסתכלתי עליהם מחדש מהזווית הזאת. הם היו דוקא חמודים למדי. לא ניסיתי לגרום להם לעשות שום דבר, הם סתם היו שם, ודאגו לי, וזה נגע לליבי.

זה היה רגע כזה, בו הם שמו לב פתאום שאני אדם בפני עצמי, עם כאבים ורגשות משלו.

"תגידו לבנצי שיקלף לכם מלפפון" שלחתי אותם חזרה, מנסה למזער את נזקי הפיצה ואת יסורי המצפון שלי, ועל הדרך לקבל חזרה את השקט המיוחל. ואז חדרה פנימה הרביעית ושאלה אם כבר עברו עשרים דקות. לא, עברו שבע.

"אמא, אל תקראי ספר כל הזמן הזה שאת צריכה לשכב. את יכולה בינתיים לדבר איתנו" היא אמרה בכזו חמימות נוגעת ללב, שחדרה אפילו את מחסומי העייפות, הציניות ושריון ה"תעזבו אותי" שאיתו הסתובבתי כל היום.

סגרתי את הספר סופית. הוא נפל מאחורי המיטה ולא הצטערתי עליו. הסתכלתי עליה והייתי ממש מופתעת כמה היא צודקת. הייתי ממש מופתעת שהיא רוצה באמת לדבר איתי, אחרי כל הגערות שהיא אישית ספגה ממני היום, בצדק או לא כל כך בצדק. משהו נגע לליבי ברוך, אולי אני לא כזו אמא איזומה מרחיקת ילדים כמו שאני מרגישה? אולי הילדים כן אוהבים אותי בכל אופן, גם בימים זועפים וקצרי רוח כאלה? אולי הם לא לוקחים באופן אישי מדי את כל הקוצים שפיזרתי היום בשפע על כל סביבותי?

אולי אני לא עושה להם רק רע אלא מדי פעם גם טוב? אחרת, למה הם לא שמחים שעזבתי אותם במנוחה לאכול את ארוחת הערב בעצמם, ומתעקשים לבקש את קרבתתי? אולי יש מישהו שנהנה מעצם קיומי, גם במצב כה ירוד וחסר

כל הארה ואנרגיה?

אולי עצם קיומי כאמא שלהם, חשוב יותר מאלף מצבי רוח חולפים?

אולי אפילו ארוחת ערב של פיצה מלהיבה, ממש לא שווה את זה אם אין אמא במטבח?

אולי הם מעדיפים תמיד שאני פשוט אהיה שם, בין אם אני מדהימה ולבבית ובין אם אני ממש אבל ממש לא?

עשינו סדר, כל אחד דיבר עם אמא לפי התור. הם סיפרו לי כל מיני דברים שעשו היום ולא שמתי לב בכלל שהספיקו לעשות. הקטנה פחות סיפרה, רק הסתכלה עלי בעינים גדולות והתנשמה בהתרגשות.

מתוך יום שלם בו שהינו ביחד, אלו היו הדקות הראשונות שהיינו באמת ביחד.

זה היה זמן נדיר כזה שסידרו לי משמיים. לכמה דקות של חסד לא ניסיתי להספיק דרכם שום דבר, לא נאבקתי בקיומם המפריע, גם לא הייתי בלחץ יותר מהבישולים, איכשהו. שבת בסוף תהיה כך או כך, והרגע הזה הרי יעבור ויחלוף, ויש לי אותו רק פעם אחת.

הם עקבו אחרי השעון בהתמדה. "עברו עשרים דקות" הם הודיעו לי לבסוף, ואני התרוממתי בזהירות רבה מול קהל הצופים המסוקרן. "נו, איך זה עכשיו? עדיין כואב לך?" הם רצו לדעת, ואני שטרם הצלחתי להחליט עדיין בתוך ההמולה אם הרגל כן כואבת יותר או פחות, ידעתי שמה שבטוח, שאני מרגישה עכשיו טוב יותר. ולמרות העייפות שלא הצליחה לנוח, גם מרגישה חזקה יותר. "ברוך ה'" עניתי באופן כללי. תודה על רגע כזה של אור שמחלחל עמוק ומזכיר לי מה העיקר.

אל תקחי את עצמך בידיים...

עטופה היטב בנוחות ובאנונימיות, ואנו- בתמימות ואף בכוונה טובה, פותחים ידינו לקבל אותה. אם זה לצורך פרנסה, ניצול זמן וכדומה. אלא שאז, אנו מגלים שה'רווח' מפרפר לנו בידיים כשהוא מרעיד את מנוחתה של הנשמה, את כבודה של השכינה. אל תתנו לאף אחד להתחכם ולעשות מכם צחוק! אל תפתחו ידיים לפני שפתחתם את הלב ואת העיניים. והחכם... עיניו בראשו!!!

רש"י מסביר, שתמוז הוא מלשון "היסק" בארמית, דהיינו חום גדול, על שם השמש החזקה בחודש זה. מזל החודש הינו על שם סרטני המים המתרבים בתמוז, וצימאונם גובר עקב החום הגדול. בנוסף, בחודש זה נראית בשמים מערכת כוכבים דמויי סרטן.

בחודש תמוז אירעו צרות לעם ישראל, חמש מתוכן אירעו בי"ז בתמוז: נשתברו הלוחות, בטל התמיד, הובקעה העיר, שרף אפוסטמוס את התורה והועמד צלם בהיכל ה'.

אירוע משמעותי נוסף- בג' בתמוז העמיד יהושע את השמש והירח, ולא אספו את אורם 36 שעות כדי לעשות נקמות בגויים.

לפני שלקחת את הדברים אל ליבך!

על חוף הים ניגש נער לאדם אקראי וביקש, "תוכל לשמור לי רגע על זה?" הוא פתח את ידיו הקפוצות, האדם שמולו באופן אינסטינקטיבי פתח את שלו בהתאמה, ואז נחת לו על כף היד סרטן קטן מפרפר... האדם קפץ בבהלה לנוכח ההתחכמות המכוונת, וברח... כששמעתי את הסיפור (אמיתי! טרי מהים...), חשבתי לעצמי כמה מתאים הדבר לחודש תמוז הבא לפתחנו. מזל החודש הינו סרטן, המרמז גם על העבודה הזרה של "תמוז" שחדרה לעם ישראל כסרטן וגרמה לחורבן ביהמ"ק הראשון.

תמוז הוא שם של עבודה זרה, שדרך עבודתה היתה על ידי הסקה. עיניו של הפסל שהיו עשויות מתכת היו נמסות בחום ונראות כבוכות. נשים היו מבכות את מותו בתקופה זו, ועל כך מייסר הנביא יחזקאל בנבואתו: "הנה שם הנשים יושבת מבכות את התמוז, ויאמר אלי עוד תשוב תראה תועבות גדולות מאלה". הרשינה לי לחשוב שכוונתו של הנביא היתה לתקופת עקבתא דמשיחא בה יקום גולם על יוצרו, ועולם הדיגיטל ישטוף אותנו בסחף אדיר ואינטנסיבי.

גם היום מציעים לנו עבודה זרה זמינה וזולה בהיסח הדעת,

צודק, זה רק 'שטותים' של ילדים קטנים... ולחץ את ידו דרך החלון הפתוח ל'סולחה' אמיתית. ואני, הודיתי על הזכות לצפות ברגע המכונן, רגע של מפגש בין נשמות. כשהניצוץ שלי פוגש את שלך, כל המסכות נופלות, ורוח אחרת נושבת. חוץ מהמסקנה המתבקשת לתחום החינוך, אני רוצה להקדיש את המילים הבאות לכל מי שרוצה לנצל את התקופה הבאה עלינו לטובה במיקוד של **תמו"ז- זמני תשובה ממשמשים** ובאים. וואו, כמה שלא התחשק לי לכתוב לכן את זה כאן. יש עוד מלא זמן, למה להכביד מעכשיו?

ה"שפתי חיים" מוסיף ומתאר את ימי בין המצרים שהם "... **לא כימי השמחה והעונג שאנו נהנים בהם, אלו ימים "מעיקים" עלינו, וחשים לא בנוח (גם זו מדרגה!) ומצפים מתי יחלפו ימים אלו...**" מכיון שלא זכינו לחוות את הקדושה בבניין הבית, קשה לנו להתחבר לתחושת האובדן והחורבן. יש כזו הרגשה לפעמים, שמתחשק ללכת לישון עד שיגיע חג הסוכות, עם כוכבים נוצצים וריח סכך טרי. אבל השפתי חיים ממשיך ומדייק את המשימה שלנו: **"תקופה זו לא ניתנה לנו כזכר היסטורי, אלא כאתגר לעבודת ה'!"** ואיך? מיד בקטע הבא.

השבוע נתקלתי חזיתית בתאונת יחסים קטלנית שבין אדם לחברו. בעודי צועדת נמרצות, קלטתי אוטובוס המזגזג על הכביש בצפירה מחרישת אוזניים, כשמאחוריו נראה נער נמלט על אופניו בדהירה לכיוון המדרכה. אלא שעוד קודם שנשמתי לרווחה, עקבתי בתדהמה כיצד חוזר הנער בתרועת ניצחון אל מרכז הכביש וממתין לנהג הבא...

אלא שאז, הגיעה מונית. אוי וי, זו היתה תפנית רעה מאד מבחינתי משום שנהג עייף לאחר יום עבודה סיזיפי, אשר צריך לבחור על חייו של מי הוא מהמר ברגע הבא, מהווה אפקט פתיח לצרות. אבל- הפתעה! ציפתה לי הדגמה חינוכית יקרה מפז שלא פוגשים בשום מסגרת דידקטית. נהג המונית קרא לנער והחל לדבר על ליבו, עד כמה התנהגותו לא מתאימה למי שמדבר כל יום עם ה' ושומר מצוותיו, ועד כמה היא מפריעה לו בעבודתו. הקשה ומעכבת פרנסתו. ברגע זה, רץ אליו הנער כשהוא קורא "מחילה,

לתגובות: c7613795@gmail.com

את רצינית? מחויבה לך אהישאר זרנית!

בימים הנוראים נשזרת כחוט השני הכמיהה לגילוי מלכות ה' בעולם. ימי תשובה, מלשון שיבה- חזרה מריחוק הנובע מהחטא. הרי שהכמיהה לחוש קירבת ה' היא בסיס התשובה.

נמצא שהשתדלות נכונה בימי בין המצרים היא התשתית לעמידתנו הכנה בימים נוראים. מכאן אנו מקבלות חיזוק לניצול מיטבי של הימים הבאים- זמני תשובה משמשים ובאים. אם נצליח להתקדם ולהתקרב אל ה' יותר ממה שחשנו עד כה, אנחנו יכולות להרגיש בטוחות ושמחות לקראת בוא ימי הדין, כי ודאי שתשובתנו מקובלת ואנו ראיות לכל השפע השמור לנו מאת ה'!

אז באנה נתחיל הפעם אחרת. יש לנו מספיק זמן לבחור להיות ערניות ומעשיות להפליא. זה חייב להגיע עם חמלה עצמית, עם מפגש אמיתי עם הנשמה. שמתחת למסיכה של כל ה"חייבת"... והכל כך מתבלבלת... היא לגמרי שייכת! ומשתדלת! מסכימות לעבוד איתה בעדינות? בנעימות? ברוך השמור לחלק אלוק ממעל, שאנחנו מופקדות עליו כרגע בלב חם.

ר' אריה לייב שפירא בספרו "חזון למועד", מתייחס לקשר רב משמעות הכורך את 21 ימי הכפרה מראש השנה עד הושענה רבא, עם 21 ימי הפורענות מי"ז בתמוז עד תשעה באב, שכן הצרות והיסורים גם הם מכפרים. הבנת מהות הקשר תסייע לנו לראות בחוש עד כמה ענייני הגלות והחורבן שייכים אלינו גם כיום, וחיינו תלויים בהם לא פחות מהימים הנוראים. שני עניינים ראוי לתקן בימי בין המצרים: קירבת ה' וריבוי כבוד שמים בעולם כפי שהיו בזמן ביהמ"ק. (חילול ה'- הוא מלשון חלל ריק, שלא ניכרת השגחתו בבריאה ונראה שהעולם כמנהגו נוהג.)

אם נתבונן לעומק הדברים נראה שאלו שני צדדים של אותה מטבע, שני היסודות עליהם מושתתת עבודתנו בימי בין המצרים, הם גם תכלית כמיהתנו ותפילותינו ב"ימים נוראים":

ל א ו ר ך
התפילה

פינת הפנאי -
סינת קיפולי נייר

"כשהציעו לי את השידוך עם אימך, מאוד מיוחדת, הבת של הגאון הצדדים בדקו את ההצעה והסכימו באותם ימים היה מקובל שהחתן רק יראה את הכלה לרגע קט, כדי לקיים

את מאמר חז"ל שאסור לאדם לקדש אשה קודם שיראנה. לצורך קיום הפגישה סיכמו שאשוב מהכותל לביתי בדרך ובשעה שנקבעו מראש, באותו הזמן תצעד ממול גם המדוברת יחד עם אביה, וכך ב'בטרק', השוק המפורסם של ערביי ירושלים, נעבור זה על פני זו, ואוכל לראותה לרגע קט. אבל מה? כשעברתי על פניה, בדיוק באותו רגע עבר שם ערבי עם חמור, והסתיר אותה מעיני... לאחר מכן נסגר השידוך בשעה טובה, ואני התביישתי לספר שבכלל לא ראיתיה ... נו, מה את אומרת? איך יצא השידוך? ברוך ה' הוא התגלה כמצוין וכך גם לגבי השידוך שלך. את יכולה להפוך לשותפה של תלמיד חכם השוקד על לימודו בכל רגע בחייו, ומעתה והלאה, חציו שלך! האם שווה להפסיד זאת בגלל פגישה אחת שלא כל כך הצליחה?" (דרשו) נו, ומה אתן אומרות, אחרי שזכינו והכרנו את סופו של הסיפור... שווה להמשיך ולהתמיד בעבודת ה' שלנו, גם אם הפגישה האחרונה שלנו עם נסיון הכעס/ הקנאה/לשוה"ר וכל כיוצא בזה (לא משנה הסדר...), לא היתה כ"כ מוצלחת?...

קחי נייר, בכל גודל צורה או צבע שתבחרי. כעת קפלי את הדף לשניים, התבונני במחצית שבידך וחשבי- האם השתנה משהו בתכונות הדף? במרקם/ בחומר/ בשימוש? הלאה- כעת חתכי חתיכה קטנה ממש, ושוב שימי לב- האם התכונות של הדף נותרו כשהיו? אני משערת שכן.

זוהי המחשה מצוינת למשמעות העובדה, שנשמתיך הינה חלק אלוך ממעל. היא אומנם חלקית וקטנה אבל יש בה את כל התכונות המדהימות של הקב"ה! כמה מרגש! נכון שעכשיו את רוצה לשמור עליה חזק חזק?

החמור הסתיר לרב אלישיב את כלתו... מה הסיכוי שהשידוך יצליח?...

בבחורותו, כשיצא מרן הגאון ר' חיים קניבסקי לפגוש את כלתו, הכין אותו אביו "הסטייפלער" והדריך אותו כיצד עליו להתנהג בפגישה ראשונה. הוא אף צייד אותו ברשימת נושאים ושאלות שכדאי לשאול על מנת לפתח שיחה. כשרבנו הגיע לפגישה, הוא שאל את השאלות לפי הסדר, קיבל תשובות שסיפקו אותו, ולאחר מכן, ישב במקומו מבלי לדבר... אחרי הפגישה סיפרה הכלה המיועדת לאביה, הלא הוא רבינו הגרי"ש אלישיב זצ"ל, שיום פטירתו חל בכ"ח בתמוז, שהיא מאוד מאוכזבת מכך שהבחור המיועד בקושי דיבר, ולא נמצא ביניהם נושא משותף לשיחה קולחת. "נענה מרן וסיפר לבתו, מרת בת שבע ע"ה:

לתגובות: c7613795@gmail.com

עשה לך פנאי

אבל בנימה רצינית יותר, אולי לא רק חייבים. אולי זה באמת טוב וגם יש לזה מקורות.

דברים גדולים וחשובים נכתבו על פנאי. על קווי השם שמחליפים כח, על הזמן שעשו גדולי ישראל בדאצות וביערות ליטא, יושבים ולומדים כתמיד, אבל מעל כרי דשא ירוקים ושמים נקיים.

אם זה היה חשוב להם, בגדלות דעתם, ובקטנות העולם הזה, עימו לא היה להם שיג ושיח, מן הסתם זה חשוב מאד מאד גם לנו. לא רק בגדר עוד וי שצריך לסמן.

אנו- המבוגרים האחראיים- נושמים עמוק ומורחים לעצמנו חיוך רחב על הפנים כי נופש זה כף. זה כף חיים. וגם אנו שמחים על הדיון הפורה בענין, ורק אם היו מעירים אותנו באמצע הלילה ושואלים אותנו -לאן??? והצנזורה המפורסמת לא הייתה מספיקה לרדת עלינו ולסדר לנו תשובות 'פוליטיקלי קורקט'- היינו עונים כאיש אחד ואישה אחת- לישון. ותעזבו אותנו, מי צריך חופש.

חור בראש, חור בכיס, חור בחיים. תנו שגרה שאין בה מחשבות רק תפקוד על אוטומט, ותעזבו אותנו בשקט. מי צריך את שיעבוד הנופש.

כל כך הרבה דברים לארגן, כל כך הרבה לחץ להניח בצד, כל כך הרבה כסף לגייס, מורכבויות שקשורות בלינה, בבגדים שצריכים להיארז מראש בידיעה שלא תהיה מכונת כביסה בטווח ולא קרש גיהוץ למתבגרות ולא מסיר כתמים. גרביונים (סליחה. אני חוזרת על עצמי. נושא טעון). מליון פריטים

פנאי. איזה מין נושא זה פנאי. יותר נכון, מה זה??

אנחנו בתמוז, כך שלא מדובר על חטיפות קטנות של פנאי. כוס קפה באמצע הלחץ, חצי עמוד בספר שאת בונה עליו כבר המון זמן, שיחת טלפון גנובה לאחותך והבטחה לעוד אחת ארוכה יותר, לתת לעפעפיים אור ירוק לצנוח לרבע שעה כתריס בפני הפורענויות.

על זה כבר כתבתי פעם טור. זה קטע קל. אבל עכשיו זה תמוז, רבותי. פנאי זה נושא מפחיד כשאומרים אותו בתמוז. פנאי זה לזרות מלח על הפצעים הפתוחים ממילא, ועוד להתיימר להיות ידידות שלי.

פנאי עכשיו זה לא אוסף מצוות 'אל תעשה', פנאי בתמוז זו מצוות עשה ממש. יעידו עיני הילדים שנעוצות בנו בדרישה/תחנון/דרישה, אמא תכף תמוז. אבא החופש כבר כאן, אמא, את זוכרת שבמרחק שישים קילומטר מכאן- הים עדיין שוכב ממתין, כחול ומהביל מהקיץ שעבר?

בתמוז, מגיעה הבערה המשפחתית לשיאה. כל הסיפורים על הנוסעים והנוסעות הנופשים והנופשות שעושים דברים 'שוויים' ונחנו-מה? החברות הטסות, המשפחות השוכרות והמלינות והמלונות ונחנו.. נחנו מה?

אנחנו יודעים שצריך משהו. ככה זה היום. צריך. חלק מהפרוטוקול. כמו גרביונים ובגדים שמתאימים ונעליים ש'הולכות' ותיק וצמיד. יש קידמה שאוספת אותנו אל תוכה כמו לתוך שק, ומצעידה אותנו למקומות שלא חלמנו שנגיע אליהם.

השריר של הלב מתקשח כל כך בחודשי עמל ארוכים?
מוסיקה מתנגנת בחלל הדחוס של הרכב. כולנו שרים באופוריה,
בזיופים עליזים פורקי עול, ועוצרים לקנות ארטיקים. המגנום
ז"ל כבר לא שוקל קלורית כי הכל קל כל כך ממילא, מה זה
שומנים בתוך מרקם של עפיפון?

ואז, בגלל שאני רגשנית חסרת תקנה יש נזילה קטנה גדולה
ומילים שאני שולחת אל כיסא הכבוד, מתפוצצות
במזמור לתודה על כל השפע שיש לי, שיש לי תמיד
ושעכשיו אני פתאום חווה באמת, עד העצמות.
ולא שלא מתחילים לריב שם מאחורה אבל זה
נראה לי חלק מחבילה הכרחית, ככה גדלים.
ולא שלא חייבים לעצור את הרכב מדי פעם
ולאיים בחזרה הביתה, אבל גם זה בסדר, הכל
טוב. הכל טוב. ותודה השם על הרגע לשים
את האצבע על החיים, לראות את הצבעים
האמיתיים בהם צבוע היום יום שלי, להתעלף
מיופי הגוונים, פשוט להתעלף.

הנופש עוד יעלה וירד באלף דציבלים אבל את שלי, איכשהו,
קבלתי.

ואז אני מבטיחה לא לשכוח לעולם, לעולם, כמה חשוב לארוז
את הפקלאות ולנסוע. לעבור את כל המדורים בדרך בלי
להתיימש, לזכור שזה חשוב, הפנאי. חשוב מכדי להידחק
הצידה. חשוב מכדי לקבל יחס ציני, יקר מכדי לשכוח כמה
הוא שווה באמת.

ופרטים ושוב אוכל. ואני -להלן האם- שכל הזמן מבשלת ולא
רוצה שוב לבשל ועוד בתנאי מחתרת, אבל הנה מוצאת את
עצמי עושה רשימות וקניות וסירים ומחבתות וסכינים ובגדי
ים ועוד אחד, ומגבות שצריך להביא כי לעולם אין די, ומה
אם יהיה חם ומי יודע אם ביחידה יהיה מזגן נורמלי ו..מראות!
מזדעקות המתבגרות, שומו שמים חייבים מראות, ואטרקציות,
ויהיו פקקים בדרכים ואין לי נעלי ספורט מתאימות ואני לא
ישנה עם הקטנים על שק"שים. נקודה.

והעיניים שלי טרוטות וכמה רעש. וזה כף. כף חיים
ואני רק רוצה לחזור לעבודה שאותה אני מגדפת
ברצף כבר חודשים ארוכים.

ואז זה קורה. את כבר ברכב הנוסע צפונה/
דרומה/קדמה והציוד בפנים, הילדים באורח
פלא נספרו ובאורח פלא, הדוקים כולם
בחגורות אל המושבים, את העבודה באמת
השארתי מאחור והמנגל הצליח להיכנס, ובין
המושבים אפילו השחילו מראת קיר גדולה.

ומתחילים לנסוע וקודם מתדלקים ומוציאים מזומן
כי נופש זה עדיין במזומן.

ויש שקט זמני של שוק, שכל זה אמיתי. ואז עוזבים את העיר
מאחור ועל השמשה הקדמית נמרח פתאום פס כזה, אולי של
עמק האלה או של העליות לירושלים או של הכינרת מבליחה
בתכלת מנצנץ, ואז פתאום שוטף אותי אור רך, אמיתי, ונפתח
לי בלב פתח דק כפתחו של מחט שהולך ונמתח ובסוף נפער
לשירה ענקית חובקת יקום.

איזה כיף שיצאנו לנופש איזה כיף שיצאנו לנופש איזה עצום
וענק ו.. איך לא ידעתי כמה זה חשוב? איך לא הרגשתי את

פנאי? יותר מדי!

המשפט, אבל עלי הוא עשה אז רושם עז. לא יכולתי להיכנס עם תלמידותיי לשום פולמוס פילוסופי משום שהן היו עסוקות בלנתח אותו לנתחיו, אבל אני, כל אימת שהרגשתי אז - בצד ההוראה של המתרס, כי העומס כבד עלי - הייתי שולה מעמקי הזיכרון את המשפט הזה כנחמה ואומרת לעצמי: "אה... עוד יבואו רגעים של פנאי ואני אהנה מהם כהוגן. כמה שעכשיו קשה ועמוס, כך החירות והפנאי יהיו מתוקים מדבש".

אבל זהו. לא ידעתי כמה נחמה זו תתממש ועוד בגדול. בבת אחת מצאתי עצמי מול זמן פנוי בלי הגבלה, בלי התחלה ובלי סוף, בלי תעסוקה, בלי עבודה, בלי סיבה ממשית לקום בבוקר, וגם לא תירוץ ללכת לישון מוקדם בלילה. פנאי שאין לו קצבה ואין לו תכלית. היה לי שפע של פנאי לשבת שעות על הספה בסלון ולבהות בשחור השחור שמולי, אף אחת לא הזמינה ניסוח ועריכה לשונית, אף אחד לא ציפה שאעשה משהו עם ערימות הכלים המתגבהות בכיור, אף אחד - כולל אני - לא חשב על שייכות ביני לבין הר הכביסה שנערם לידי על הספה. פשוט היה לי את כל הזמן שבעולם, כי אני לא רואה. וזה היה נורא. כשמישהי הייתה שואלת אותי בשיחת טלפון אקראית את השאלה הכל כך ספונטנית: "יש לך זמן לדקה?", היה מתחשק לי לבכות. השאלה: "האם את פנויה רגע?", דקרה אותי בלעג כואב ומעצבן, ואם מישהי עוד ההינה לשאול: "את עסוקה?", טרקתי עליה את הטלפון בחמת זעם. עוד קודם לכן, כשהייתי עסוקה עד למעלה ראש, הייתי מתלוננת לפעמים באירוניה ש"אין לי אפילו זמן לחשוב" ועכשיו היה לי

בלי הכללות, כי בהחלט יש יוצאי דופן. אצל רבים מן העיוורים, בכל אופן אלו שהם בתחילת הדרך, המושג 'פנאי' מהווה יבלת רצינית לגביהם. אפשר לומר בלי הגזמה, כי כמו שההבדל בין שבע לרעב נעוץ בעובדה שלזה יש לחם ולזה אין לחם, כך ההבדל שבין עיוור לרואה - הוא לא בכך שהרואה נהנה מהאור והעיוור הולך בחושך, אלא שלרואה אין רגע אחד של פנאי, ולעיוור - אוי. יש לו מן המצרך הזה בשפע, אפילו יותר מדי!

לפני שנים הייתי מורה לתחביר. מהר מאד שמתתי לב שתלמידותיי השקדניות מקיימות הלכה למעשה את הביטוי "תוכו זרק קליפתו אכל". לא. לא התבלבלתי. אחת המטרות העיקריות של המקצוע תחביר הוא לסייע לקורא להבין היטב את המשפט. בפועל שמתתי לב שהמקצוע הזה השיג את ההיפך הגמור. אני זוכרת שהייתי נותנת להם לנתח משפטים כל כך עסיסיים ופיקנטיים, כמו למשל, "הבעיה היחידה של ההצגה הזו היא שהכיסאות באולם פונים לבמה". הייתי מצפה לראות בדל של חיוך, איזה ניצוץ שובב בעיניים שמבין את העוקץ ואת ההומור של המשפט. אבל כלום! אפס! הן היו מביטות במשפט הזה בפנים חתומות, חצי מיואשות ומיד משנסות מותניים כדי למצוא נושא, נושא, נושא ולוואי בלי להידרש ולו לשנייה למשמעות של המשפט...

כך היה גם כשניתחתי איתן את המשפט: "חירות האדם תלויה בשיעבודו". אני לא זוכרת איזה ספר תחביר הביא את

הכתבות הפוליטיות הכי משעממות מן העיתון היומי. באין ברירה גם זה התחיל לעניין אותי. בין לבין, לימדתי את עצמי לגהץ, למרות שמורות שיקום לא מרשות לעיוורת לגהץ כי זה לא בטיחותי (אל תדאגנה, אך פעם לא נגעתי במגהץ קיטור גם לא כשראיתי, גדול עלי. שייך לבלעבוסטיות בלבד מביננו, ואף פעם לא נמנית על הקטגוריה הזו...). איך שהוא, ולא יודעת מתי, התקשרה אלי מישהי וביקשה להקריא לי ספרים כל יום עשרים דקות (כבר גמרנו בקצב הזה 50 ספרים בלי הגזמה). בהזדמנות אחרת, אחיינית

בקשה עזרה בשיעורי בית, והבטיחה לי ש"את לא צריכה לראות, אני אסביר לך מה אני צריכה ואת רק תגידי בעל פה", ומייד אחרי הקדמה מרשימה כל כך היא בקשה שאעזור לה להעביר אגפים בפתרון משוואה עם שני נעלמים... (זה דווקא היה אתגר אינטלקטואלי, אבל הרי היה לי זמן פנוי בשפע).

זהו. מכאן הכל היסטוריה. היום, כמוכן, אני סופרת את הימים עד לחופש הבא, מחכה בכיליון עיניים שהוא יגיע, כשהוא מגיע אני מאחלת לעצמי "שלא יגמר לעולם", אבל אני לא באמת מתכוונת ברצינות. על בשרי חוויתי כמה אני נהנית מן הפנאי הזה רק כשהוא מוגבל, סופי ויש לו קצבה. לפעמים צריך להיות בצד האחר של המתרס כדי להבין זאת.

זמן בשפע, אבל לחשוב לא הצלחתי. זה היה פנאי עם טעם מר, מר כלענה. שנאתי אותו, רציתי שהוא יגמר, התגעגעתי לימים שבו לא היה לי מן המצרך הזה ולו פירור אחד.

מהיכרות ראשונית עם עולם העיוורים דרך "המרכז לעיוור" על סעיפיו השונים, למדתי שמילוי שעות הפנאי זו כמעט המשימה המרכזית של כל מי שעוסק עם עיוורים, והרגשתי שלא. אני לא רוצה להיות שייכת לשם. לא רוצה שיחפשו במה למלא לי את החלל הריק והנורא שנפער בחיי. רוצה להיות עסוקה, עסוקה, ע - ס - ו - ק - ה!

כמו בהרבה דברים בחיים - אין קיצורי דרך! זה היה תהליך ארוך וממושך. אט אט אספני הבורא אל זרועותיו ברחמיו הגדולים. התחלתי לקפל כביסה וגם קצת לשטוף כלים, לחתוך ירקות לסלט וגם לתלות על החבל... פתאום התחלתי להביט אל הבית פנימה לא בעיניים של אישה עובדת ועסוקה, אלא קודם כל בעיניים של אמא, ושמתי לב שבני בכיתה ה' עדיין לא קורא ברהיטות, אז יכולתי לשבת איתו על הקריאה.

זו הייתה משימה מסובכת כי הוא לא קרא טוב ואני לא ראיתי מה הוא קורא והייתי צריכה לנחש מתוך ההקשר, אבל הוא נהנה שיש לו קצת אמא פנויה. הגדולים יותר ניצלו את זה כדי ליצור עימי זמן איכות, וכשהם גילו את האוזניים המשועממות שלי על הספה, היו מוכנים להקריא לי את

תגידו, אם אלו ההתמודדויות שלנו, מי יודע עם מה יתמודדו
הילדים שלנו...
איך אני מכינה את הילדים הטהורים האלו לחיים שאחרי?!
אז בעלי מלביש, מאכיל ומחלק אותם בגנים, ואני מקוה שגם על
כך נאמר "ביטולה הוא קיומה".
מה שמטריד אותי זה איך הם יפנימו שאמא עוזרת לאבא ללמוד,
ולא אבא עוזר לאמא לעבוד...
היא כבר עובדת ומכניסה, ומגהצת את האשראי שלה כראות
עיניה.
מה הדרך לדאוג שהיא תדע לתת לחתן לו היא כ"כ מייחלת, את
המקום שלו כבעל ומנהיג?

גם אם את מתכנתת או מזכירה, ומעולם לא למדת הוראה, ולא
חשבת להיות אי פעם מחנכת...

את שם - **אם בישראל!**

וסוגיות חינוכיות כאלו ואחרות באות לפתחך חדשים לבקרים.

בואו ונתחיל מבראשית. הקדמה שחשוב לקרוא:

א. אברהם אבינו שהכיר את בוראו, וקרא תיגר על כל המוכר
והמקובל. אברהם אבינו שפרסם את שמו של הקב"ה בעולמו,
והכניס רבים רבים תחת כנפי השכינה בחסד וברחמים, אברהם

אבינו שעמד בעשרה נסיונות ועקד את בנו יחידו על המזבח -
עם כל זאת, "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו,
ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט" - עיקר שבחו של אברהם
אבינו בפי אדון הכל הוא חינוך הצאצאים בדרך השם.

וזו לנו האות כי **מלאכת החינוך היא דבר גדול ומשמעותי עד
מאד, והיא אחת מהמצוות החשובות והמרכזיות ביותר המוטלות
על ההורים בעם ישראל.**

העולם נברא בשביל התורה ובשביל ישראל, שלומדים ומקיימים
אותה ועושים רצון קונם. ותכלית זו תתממש ע"י חינוך הבנים
והעברת המסורת שניתנה לנו בסיני לדורות הבאים.

מלאכה זו אינה נעשית על ידי אחרים.

גם בשנת תשפ"ב כשילדינו מתחנכים במוסדות הלימוד שישה
ימים בשבוע, עשרה עד אחד עשר חודשים בשנה, חלקם
הגדול מבליים את שעות אחר הצהריים בצהרונים, ונשלחים אל
הקייטנות החינמיות בחופשות, שומה עלינו לחזור ולהזכיר: מצות
תלמוד תורה היא מאב לבנו. אין תחליף!

בליל שבת אחד התארחו אצל אחד מראשי הישיבות שני
בחורים חילוניים מהמכללה למנהיגות ישראלית. כחלק מלימודי
המקצוע שלהם, היה עליהם להכיר את כלל המגזרים. הם הזדרזו
להדגיש שהם לא באו ללמוד על-מנת לקיים, וכי הם מבקשים
שלא לנסות להשפיע עליהם לחזור בתשובה.

במהלך הסעודה עלתה לדיון שאלה מעניינת. מיהו בעל החיים האינטליגנטי ביותר?

הם ניסו בכה ובכה, עד שהסכימו גם הם שהאדם זכאי לתואר זה.

מה אם כן הסיבה, שאל הרב, שבעלי החיים מספר שעות לאחר לידתם כבר עומדים על רגליהם ותוך תקופה קצרה נוספת הם מסוגלים לפעילות עצמאית ובלתי תלוית, ואילו האדם נולד חסר אונים ותלתי כל כך, מונח כאבן שאין לה הופכין (עד שהוא לומד להתהפך..), זקוק לטיפול וסיוע בכל רגע נתון, ותהליך רכישת העצמאות שלו מתפרש על כעשרים שנות ילדות ובחרות? מדוע גם לאחר שהוא הופך לבעל יכולת עצמית ומתפקד ללא סיוע פיזי, הוא עדיין זקוק לאוזן קשובה, ליד תומכת וללב אוהב של הוריו גם לאורך ימים ושנים?!

השאלה החזקה הזו ציפתה למענה, אולם הרב התנצל ואמר: צר לי, אולם בקשתם ממני מפורשות שלא לענות לכם...

שני הבחורים הביטו זה בזה בפליאה: אנחנו ביקשנו שלא תענה?

כן. התשובה לשאלה זו עשויה לגרום לכם למהפך מחשבתי, היא עלולה לגרום לכם לחשב מסלול מחדש ולרצות להכיר מקרוב את הבורא ואת תורתו, והלא בקשתם שלא להשפיע עליכם בכיוון זה...

לאחר הפצרות מרובות מצידם, נאות הרב להמשיך: ההבדל בין קצב התפתחותו של האדם לקצב התפתחותם של בעלי החיים אינו מקרי. הוא מתוכנן ע"י בורא העולם בחכמה עצומה ובהתאמה מושלמת לתכליתם של יצוריו.

יושבות הפרות לדוגמא, ממונות על ייצור בשר וחלב. לצורך מילוי תפקיד זה אין צורך בקשר קרוב בין הפרה לעגל הרך. תוך כמה

שעות הוא כבר פרודוקטיבי מצד עצמו, ויוצא לדרך עצמאית. לאדם באופן כללי וליהודי באופן פרטי, לעומת זאת, יש תפקיד משמעותי ומרומם הרבה יותר. הוא אמור להיות איש אשר רוח בו, ואשר המוסר נר לרגליו, כזה שמטיב את עצמו ומיטיב לאחרים. אין ביכולתו של ילד קט לפלס לו את הדרך הזו בכוחות עצמו, הוא זקוק להדרכה ומסורת, לחינוך והשפעה.

הסיבה שהוא נולד בטבעו כה חסר ישע היא כדי ליצור קשר עמוק בינו לבין הוריו, התכלית לשמה הוא תלתי כל-כך מבראשית היא בכדי לחבר אותו באהבה לאלו שאמורים להנחיל לו דרך-חיים.

היצירה הזו מעידה כאלף עדים כי:

1. יש בורא לעולם. כולם בחכמה עשית.
2. יש תוכנית ויש תכלית. לגדול ולהתחנך.
3. החינוך הוא מהורים לצאצאיהם.
4. הוא תלוי בקשר ובאהבה.

אותם צעירים שמעו ויצאו לדרך חדשה. ואנו?

נצא גם אנו לדרך חדשה, להסתכלות והבנה מעמיקה יותר על התפקיד המיוחד שזכינו בו **לחנך דורות ישרים**. ועל כך במאמרים הבאים בעזרת ד'.

(משולחנו של הגאון רבי גבריאל יוסף לוי שליט"א)

רבקי שפירא | יוצרת מט ויוצרת איטקית

רינת היא מאפרת מקצועית. יש לה ידי זהב, היא משתמשת בחומרים מעולים, והלקוחות שלה מרוצות וחוזרות שוב ושוב. בנוסף, היא עובדת מידי בוקר כפקידה. באחת מהשיחות שלנו סביב הדוח השנתי, היא שיתפה אותי בחלום שלה להצליח להגדיל את מעגל הלקוחות בעסק, כך שתהיה לה אפשרות להתכנס כעצמאית ולעזוב את עבודתה כשכירה. כששאלתי אותה אם היא מפנה זמן לפיתוח העסק שלה, היא הודתה לי שעקב העומס בחייה השוטפים אינה מגיעה לזה. כך כבר כמה שנים העסק שלה מדשדש באותה רמת הכנסה ללא התקדמות, וחלומה להיות רק עצמאית רחוק מלהתגשם.

רינת היא לא היחידה. עולם העסקים מתחלק לשניים, יש עסקים שמדי שנה מגדילים מחזורי הכנסות וריווחיות והדו"חות השנתיים שלהם משתפרים משנה לשנה, ויש עסקים ששנים מדווחים על אותה רמת הכנסה. הסטטיסטיקה אומרת שבעלי עסקים שדואגים לארגן לעצמם פנאי ופניות לפיתוח וחשיבה על שיפור הביצועים, מגדילים את הסיכויים שלהם למקסם את הרווחים בעסק. ולעומת זאת עסקים שה"שוטף" שוטף אותם, ואין להם פנאי להרים את הראש מעל המים ולבדוק איך אפשר לקדם ולשפר, נוטים לדשדש במצבם לאורך זמן.

כל אחת מאיתנו היא בעלת עסק. בעצם לא רק עסק אלא מפעל חיים.

גם במפעל החיים שלנו כדי להתקדם ולשפר חשוב לפנות זמן לחשיבה ופיתוח. הגענו כבר לרבעון האחרון של השנה. תמוז כבר כאן כדי להזכיר לנו שזמני תשובה ממשמשים ובאים. יש לנו את ההזדמנות של לפני הרגע האחרון, לפתוח את הלו"ז העמוס כל כך, ולפנות זמן להתבוננות פנימית לצורך צמיחה ועליה. אין ספק שאם נשכיל לנצל הזדמנות הזו, נוכל להגיש בסוף השנה את הדוח השנתי שלנו עם תוצאות והישגים טובים יותר.

פארי אויש | כיוון - מותגים עם כריזמה

יש לך זמן לשתות כוס מים?
לא לשכוח - שהכל נהיה בדברו, לרוויה ולברכה

שרה אריאל | מזכירה.

כמה טוב להיות מזכירה

לא, לא מחפשים אצלינו מזכירה חדשה וכשיחפשו, יש רשימת ממתיונות מתארכת.

ובכל זאת, בחרתי לשתף אתכן בכל הצדדים היפים של עבודת המזכירות. בשבילי ובשביל כל המזכירות המסורות העושות מלאכתן נאמנה ולא צריכות אותי בכדי להיות מרוצות מתפקידן.

במחשבה שניה, זה לא טור שכנוע, אלא טור של הודיה לבורא עולם על כל המתנות היפות ששתל לי בחיי ובעבודתי. מוזמנות להציץ:

קמתי קצת באיחור מכל סיבה שהיא ורק בשמחות. לא יקרה כלום אם אאחר לעבודה, אין צורך ליידע אף אחד מיידית ולא לחפש מילוי מקום. אאחר קמעא, שום דבר לא יקרה, מקסימום אשלים את השעות כשיתאפשר.

מזכירה זו עבודה מגוונת. קצת

כי כשזה רק לכמה ימים ובעיקר לשינה- אז אפשר להצטופף גם בשלושה חדרים. וגם אלו שנוכחים במלון מפנק ממקמים בחדר 4 אנשים, כשבבית יש לכל אחד חדר משלו. פשוט כי זה שלושה לילות... דירה נאה ורחבה מרחיבה דעתו של אדם, אין בזה ספק! וברור שכל ילד צריך את הפינה שלו ... אך זה לא סותר שיש כאן נקודה קטנה למחשבה- כשזה זמני, אנחנו מסתדרים!...

ולא רק לגבי גודל הבית שלנו, זו נקודה לגבי ראייה מרחבית וגדולה, להסתכל בפרספקטיבה עמוקה ורחבה...

אלו לא רק מילים יפות וגבוהות של אדריכלות, אלא נכון לגבי כל דבר בחיים...

אז שיהיה לכם הרבה פנאי לתכנן דירות גדולות וחופשות יפות, וגם דירות יפות וחופשות גדולות, ולהמשיך לראות רחוק...

יש בדיחה ידועה שאומרת שגם משפחה שגרה בדירת 5 חדרים, בקיץ מסתדרת מצוין בצימר אחד דחוס וקטן.

קחו משפחה ממוצעת, שבתחילת החיים גרה בדירת 3 חדרים. ב"ה המשפחה מתרחבת, עוברים הימים, יושבים וחושבים, מתייעצים ובודקים, ו - או שעוברים דירה, או שבונים.

הדבר הראשון שמשפיע על ההחלטות הוא: כמה מ"ר, כמה חדרים. לבסוף, אחרי כל הבלאגן, הריצות, ההחלטות- החלום הוא לקבל דירה גדולה, אומנם לא מפוארת יתר על המידה, אבל של המון המון מטר מרובע...

וכשמגיע הקיץ ויוצאים לנופש, אז יש את אלו שנוסעים לצימר בצפון, נדחסים כולם לחלל אחד גדול ולמרבה הפלא מסתדרים מצוין. יש את אלו שמחליפים דירה, בדרך כלל בדירה קטנה משלהם,

תמי פוטאל | אדריכלית ומעצבת פנים

טלפנית, הרבה מקלידה, עיצובים וגרפיקה, טכנאות צילום ומחשב. מתאים במדויק למי שאוהבת גיוון. ואם נתקעת בדיוק על עבודה משעממת? גם זה יעבור, סוג של מנוחה בינתיים.

הקולגות סביבי מקסימות אחת יותר מן השניה, תמיד נחמד להחליף איתן מילה או שתיים. לקום להתרעננות כשהמחשב נתקע, או להתייעץ תוך כדי עבודה על המתכון המועדף לקראת בוא האורחים. לרוב העבודה אינה דורשת ריכוז מוחי מלא וזה אפשרי. גם טלפון לאחותי ביום החופשי שלה לא יפריע למהלך עבודה תקין, וכולנו מרוויחים.

ילד לא חש בטוב. מה יותר נפלא מיום פינוק עם אמא? מטיילים במשרד, משתעממים קצת, עוזרים להדביק מדבקות/ להכניס למעטפות ומחכים לפעם הבאה.

הילדים שלי מצוירים על דפים כמה שהם רוצים. חזרה למבחנים ומה שצריך. הטיטוטות מן המשרד מגיעות אלי הביתה ותמיד יש מה לקשקש בהם.

והכי חשוב, מגיעה הביתה בנחת. בלי עומס רגשי או מועקות בינאישיות. הראש משוחרר, העבודה שנותרה תחכה למחר. יש זמן לשבת עם הילדים, להקשיב לשמוע אותם ולהנות מהחכמות..

נשמע אידיאלי? מפתה? בהחלט. סיכמנו שאני מודה ומהללת למי שאמר והיה.

אך גם חייבת לטשטש קמעא את התמונה הפסטורלית שהצטיירה כאן, כי אמא זמן לילדים זו לא נוסחה תלוית עבודה. זו נוסחה תלוית רצון והרבה סיעתא דשמיא.

[גם אמא שנמצאת בבית יכולה להצמיד אוזן לטלפון שעות ארוכות ולא לילדיה. לנוח שעתיים כדי לצבור כח לנקות, לבשל, לארגן. ולא לשמוע את הילדים. ולעומתה יש אמא שחוזרת מאוחר אך ליבה ונשמתה עם צאן מרעיתה. וכשהיא מגיעה היא קודש לצאצאיה ובעלה.

כל אמא חייבת להכיר בכוחותיה, בסדרי העדיפויות שלה ובמחשבה תחילה לפעול ולנהל את ביתה על פיהם. את נקיפות המצפון מומלץ להניח מאחורי המפתן. לא משנה במה את עובדת ועד איזו שעה, המצפון יגיע לבקר אותך בתמידות. בכל מצב ובכל שעה יש לו מה לומר ולהסביר עד כמה במקום עבודה אחר ובתנאים שונים, לילדים היה הרבה יותר טוב. אז זהו, שלא. הילדים שלך קבלו אמא עובדת בדיוק במקום המתאים עבורם, בדיוק של מאה אחוז מידי האוהבות והדואגות של בורא עולם.

ואם את לפני שינוי, אל תתחרטי, גם זה חלק מהתהליך השמימי עבורך ועבור משפחתך.

כל אמא עושה את המקסימום עבור משפחתה בכוחות שלה, ביכולות שלה ועם העבודה שלה. ברוגע ובאמונה בונים משפחה איתנה!

מסע בזמן

פרק ראשון: זמן (ל)שאל

**האם בתקופה האחרונה הרגשת חנוקה בבית עם הילדים?
במידה רבה /מעטה /בכלל לא.**

**האם הרגשת שאת לא מצליחה למצוא לך אפיקי הנאה
אחרים בתור אמא? במידה רבה/ מעטה / בינונית/ בכלל
לא.**

**האם את יכולה להגדיר את האימהות שלך ככזו שמסבה לך
הנאה/ קושי/ סבל?**

דרך החלון בקומה השניה הנוף חגיגי ממש, אבל ברגע זה הוא לא מצליח להנפיק השראה מתאימה למונצי בלומנטל. אלו עוד שאלות עליה לכתוב לסקר המיועד? איזו שאלה תכוון אותה אל הנשים המתאימות שעבורן בא לעולם מיזם 'מלכה ליום אחד'?

כבר מאז הגיעה לכאן מהולנד, מצוידת בירושת מיליונים,

ידעה מונצי כי הכסף יילך למטרה הזו, להוקיר ולרומם את האמא היהודיה. התואר הנכסף שהיא מעולם, לצערה, לא זכתה לו. אבל בהזדמנויות בהן יצא לה לשמוע אותן, על הספסל בגינה או באוטובוס, היא נדהמה ממש: במקום להצמיד לעצמה מדליות, האישה הישראלית החרדית נצמדת לרגשות אשמה מעיקים. בטוחה שהיא כושלת בכל החזיתות, שמצפים ממנה להרבה יותר.

ובעצם, למה לא? שאלה מונצי את עצמה. מישהו פעם אמר לה, לאישה הזו, שהיא ענקית? שגודל העשייה שלה לא נתפס? שהיא נדירה ויחידת סגולה, גם אם כל הנשים במשרד ובחצר חיות כמוה?

השאלה הזו היא שדרבנה אותה למצוא את התשובה. ומאז, כמו שאומרים, הכל היסטוריה.

שנים עברו מאז פתחה הוילה שעל החוף את שעריה, ומאז רק הוסיפה והשתדרגה. למרות הביקוש העצום היא עדיין

עמדה על כך שבכל פעם תאכלס הוילה אישה אחת בלבד, וכל צוות הוילה יעמוד הכן לשירותה. מלכה ליום אחד, כבר אמרנו?

שנים שהיא מקבלת פניות מארגוני חסד ומארכת נשים במצבי קיצון, כאלו שאתגרי החיים הציבו אותן בצד הנעזר. סיפורים קשים, מעלי דמעות. נשים שפותרות אצלה עלי כותרת ונפרדות ממנה בחיבוק ממושך ודומע.

ומה עם החלום הישן שלה, לתת כח לאימהות בגובה העיניים, בלי טרגדיות? כאלו שאיש לא מרחם עליהן וגם לא מדי מעריץ; שמגדלות באהבה ובתחושת שליחות שבע ואחד עשר ילדים, רצות לעבודה, ומעל הכל - גם שולחות את הבעל ללמוד בכולל!! וכל זה בבתים צפופים, בלי עוזרת וכמעט בלי תנאים סוציאליים.

היא חייבת להגיע אליהן. אל הנשים הללו שצריכות מישהו שיניח על ראשן כתר יום אחד, ויגלה להן שהן ראויות לו תמיד. לשם כך היא כאן.

ולשם כך היא מוסיפה את השאלה האחרונה, הקשובה, בשאלון שלה, בטרם היא שולחת אותו לשייט בבטחה על פני הג'ימייל: איך את מסכמת את האימהות שלך?

פרק שני: חבל על הזמן

אני אוהבת את הילדים שלי, אבל לא את אמא שלהם!!!

...בפעם הבאה היא לא מתפתה לענות לשום סקר שהוא.

גם אם הוא נשלח על ידי ארגון 'כח לעשות חיל'.

למה היא עונה בכנות על השאלון המוזר הזה? שואלת כבי את עצמה. אולי הבוקר הזה פירק אותה. בעצם, גם הקודם. כל החיים שלה הם רצף אחד של ריצה מטורפת. לא נהנית מהכיורים הריקים לפני שהם מתלכלכים. לא רואה כביסה מקופלת וכבר היא גודשת את מרפסת הכביסה. לא מצליחה לישון לפני שמעירים אותה אלף פעמים בלילה. לא נושמת, לא נושמת. לא חיה.

"אולי תצאי לנופש?" מציע לה בעלה בהתחשבות "את עובדת כל כך קשה..."

"מה עכשיו חופש..." היא גנחה, טעונה וממורמרת. "מאיפה נמצא לזה תקציב. ותראה איזה בלגן, לא יכולה להכניס לכאן אף אחד. ובכלל מה נעשה עם הילדים? אם נמצא מי שתיקח אותם, נצטרך להחזיר לה כגמולה כשהיא תצטרך, ולזה באמת אין לי כח..."

והיא פיהקה לשם המחשה, הטובה מאלף מילים כידוע, ועיניה מלאו דמעות עייפות. אין לה סיכוי לנוח וזהו זה. אלו החיים.

ואז נוחת לה השאלון הזה למייל, ושובר אותה. היא מקלידה בחמת זעם רועמת. שמישהו בעולם יידע שקשה לה! היא רוצה חופש ואין לה!! ואין לה כח!!!

ורק כשהיא לוחצת על 'שלח' פושטת בה ריקנות שחורה. בשביל מה זעקת את זעקתך אל חלל העולם, ומי בכלל

מתעניין בכך ואוסף את דמעותייך ולוחש לך מילים של תקווה.

סתם חבל על הזמן.

פרק שלישי: זמן איכות

יש לי חלום, מוכנה לעזור לי להגשים אותו?

לו היתה זו נציגת מפעל הפיס, היתה כבי מופתעת פחות, הגם שמעודה לא קנתה כרטיס הגרלה. אבל דוכני פיס קטנים וכתומים פזורים בכל קרן רחוב, ואילו הצעה דמיונית כזו - ובכן, על זה היא לא שמעה מימיה.

את לא תצאי ככה, הסבירה לה האישה המבוגרת בסבלנות. אשלח לך את שונמית קוסמת הילדים, אישה איכותית וצדיקה. היא משכיבה אותם לישון, שולחת אותם בבוקר ועד שהם חוזרים מעמידה ארוחת צהרים ומבריקה את הבית. מעסיקה, מכינה איתם שיעורי בית.. מה שצריך. תפגשי אותה בחמש, בשבע יבוא הנהג שלנו לאסוף אותך. איזה יום לקבוע לך?

כבי מסוחררת, לא יודעת את נפשה. מאיפה נפלה עליה ההצעה הפנטסטית הזו?

מה האינטרס שלך? ברחו לה השאלה מהפה בלי רשות. האישה מעבר לקו מחייכת, היא שומעת את זה. יש לי חלום, היא אומרת בנחת, לתת לכל אישה ואם זמן איכות, מין תחנת טעינה להתמלא בכח. את עושה לי רושם של מישהי

שזקוקה לזה, תסכימי להגשים לי את החלום? זה בדיוק מה שהיא זקוקה לו. היא חייבת להסכים. מהר, לפני שהגברת תתחרט.

אבל בלי שתבין למה, נאלם קולה ועיניה צורבות. את רוצה לתת לי כח להיות אמא, היא שואלת בקול סדוק את הגברת, או שסתם רצית לתת לי, בזכות עצמי? ועל השאלה הזו, יקום או יפול דבר.

פרק רביעי: חשוב לנצל הזדמנויות

קחי את הזמן שלך, יקירתי, הכל כאן שלך, משקיעת החמה ועד שקיעתה. עשרים וארבע שעות.

20:00 מנסה את כל המפתחות. עוברת בכל החדרים. מרגישה כמו ילדה בבית בובות ענק שכולו שלה. ליום אחד, אבל שלה.

21:00 תפריט כפרי ובריא או שוקולדי מפנק? בסוף היא מחליטה גם וגם, ומקבלת הכל והרבה מעבר.

22:00 הברכה ממתינה לה, מחוממת במידה ומוארת היטב. מוזיקה רגועה ברקע.

23:00 הגיע הזמן לישון, לא? מיטה מתכווננת ומצעים בריח חלומי קולטים אותה, עייפה אבל מרחפת.

לא נרדמת. מוזר לה ללכת לישון ככה. בלי להוליך ילדים מנומנמים לשירותים, בלי להעביר כבסים רטובים למייבש,

וגידים היא עוצרת, ובוהה במה שמתרקם על הדף. אפרוחים צהובים, נחל כחול. ציור לחדר הילדים.

10:53 חדר המוזיקה מציע לה פסנתר. צלילים קסומים מתפשטים בחדר. מוצאת את עצמה מחייכת כשהיא חושבת על עצמה מנגנת לילדים שלה, כמה רוגע זה יכניס בבית. החיוך קופא. שוב הם כאן. זהו, ברח לה החשק לנגן.
11:20 אולי כדאי באמת לחזור לישון. תמיד חלמה לעשות את זה בכל רגע נתון. אבל שלא תעזי לחלום על הילדים! תתנתקי קצת, מה כבר ביקשנו???

פרק חמישי: תם הזמן

הזמן שלך תם, יקירתי. תתחילי להתארגן לחזרה הביתה.

כבר???

כבי לא מאמינה למשמע אוזניה. אבל... אבל... לא הצלחתי להשתחרר, וכבר לחזור הביתה?

מונצי לא נבהלת ולא נעלבת. אם כך, היא אומרת באיטיות כבודה, הגיע הזמן לבקר בחדר הסנוזלן. קומה מינוס אחת.

חדר שקט ולבן. מזרנים לבנים מרפדים את הרצפה והקירות. כתמי צבע כאילו-אקראיים על הקירות. אור מעומעם, מוזיקה נוכחת-נפקדת בחדר, משרה אווירה מעולם אחר.

מגובה פוף השמנת הענק נראה החדר קסום עוד יותר. מונצי יושבת מולה על כרית ישיבה ושואלת בנחת: "למה ציפית, בעצם?"

ולהכין סנדויצ'ים על השיש. בלי לבדוק אם הנעליים, הפריט הנאבד ביותר מידי בוקר, מסודרות במקומם. בלי להכין מוצץ רזרבי לשוקי שמעיף את שלו בלילה ומתעורר בצרחות...

ומעיר את יהודית! היא שכחה לומר את זה לשונמית!

6:00 הנייד מזמר ברעננות בוקרית. מכבה אותו, מתהפכת, עוצמת עיניים. לא נרדמת. מי מכין בקבוק לשוקי כמו שהוא אוהב? ומה עם מוטי? בבוקר הוא עצבני כל כך לפעמים, וחוף ממנה אף אחד לא מצליח להרגיע אותו. כעת גם אבא לא בשטח, מסכן.

להתקשר הביתה? לא, לא! היא חייבת להתנתק. בשביל זה הגיעה לכאן. כעת היא המלכה, כל השאר פשוט לא אמור להטריד אותה.

7:30 השעה הקבועה לעזוב הכל ולדהור החוצה בנשימה טרופה, מותירה אדמה חרוכה למחצה, שוקו הפוך וילד-שניים מייללים. השעה שמקשה עליה את הנשימה בכל בוקר מחדש. מה השתבש שם הבוקר?

8:16 נכנעת. מרימה טלפון לשונמית. שומעת שהכל בסדר. יכול להיות שהיא מקור הבעיות, וכשהיא זזה הכל זורם על מי מנחות?

9:30 בחדר האומנות. מי הגאון שהבין שיצירה היא לא רק לילדות גן או קייטנה? גואש ומכחול ונתזי צבע, ממלאים אותה בחדוה פשוטה. רק כשהיצירה מתחילה לרקום עור

קטן שצריך עוד ללמוד על העולם. "לכל אחת יש זכות וכבוד לזמן משלה, לזמן טעינה, למקום להתרפות ולהירגע ולהיות מלכה להרבה יותר מיום אחד, אם רק תלמד להביט על החיים במבט סלחן ואוהב. אבל פנאי לעולם לא יהיה לה, כל עוד היא מחוברת לחיים ולתפקיד".

אור חזק מידי שוטף אותה.

"זהו סוד האושר, כבי. הוא נמצא בתוכך. זמן הוא חיים, וגם בזמן המנוחה יחיו בך אלו המהווים עבורך חלק מחייך. זכרי זאת תמיד".

מונצי מתרוממת באיטיות, וכל קמטיה מאירים בהדרת כבוד.

"לעונג היה לי להעניק לך את הכתר שאת ראויה לו", היא אומרת ולוחצת לה יד בחמימות. "תרצי לכתוב את רשמייך בספר המבקרים שלנו?"

פרק שישי: מוכן ומזומן

גם למלכה יש חופש, אבל לעולם היא בתפקיד.

מניחה את העט במקומו, ליד ספר האורחים הגדול. מבט אחרון אל השמש הטובלת בים, אל יצירת האפרכחים הבלתי גמורה. בבית כבר תסיים אותה, עם הילדים.

ככה זה. היא לא חושבת לפנות את כסא המלכות במאה שנה הקרובות. תעשו משהו.

ותזכירו לה את זה בזמן, טוב?

"רציתי להשתחרר ולהנות בלי שום עול" פורצות ממנה המילים. "לא להיות מחויבת לכלום, לא לדאוג לאף אחד, לא לחשוב על אף אחד. פשוט להיות אני עם עצמי וזהו".

שקט נספג בחדר. מעמיק.

"ומה יקרה אז?" שואלת גברת מונצי חרש. "נסי לחשוב מה תרגישי אז".

כבי חושבת. מתמזגת בדומיה המתנגנת, הצלילית, הריחנית הזו.

תלושה. מאיפה עלתה המילה הזו?

"אף אחד לא צריך אותי", איטי קולה, וכבד. כמו מתוך חלום. או שאולי היא רק מתעוררת ממנו. "לא משנה לאיש אם אהיה שמחה או עצובה, סבלנית או קצרת רוח".

מה זה? מי זה? מי שם את דבריה ברמקול, המהדהד כעת את דבריה בעוצמה רבה בחלל החדר??

כבי מצטמררת. מקשיבה לעצמה הקשב היטב.

להתנתק מכל מחויבות. לא לתרום, לא לתת מעצמה. לא להיות חשובה לאיש. מצב הרוח שלה לא מניע שום מערכת. סתם בורג שנשכח בצד ולא מוברג בשום מכונה, גדולה או קטנה.

זה מה שהיא רוצה???

היא פוקחת עיניים מעונות. מולה יושבת מונצי, מחייכת.

"פנאי את רוצה, כבי..." היא אומרת בסלחנות, כמו לילד

להתלבט

יש לנו פנאי, ולפעמים אני מגלה ש|לא נעשה עמו דבר", לא כבוד, ולא יקר. וחבל. כי הפנאי נדיר אפילו עוד יותר מהזמן...

הרגשות

פנאי בלתי מתוכנן, פנאי שנוצר פתאום, עשוי לבוא ביחד עם רגש של כעס: ביטלו לי, שינו לי, והזלזול הזה בזמן היקר שלי, משפיל אותי. אנשים חזקים ממני שולטים על הזמן שלי, על חיי. משפיל. אם הפנאי נוצר בגלל שפיטרו אותי מהעבודה, אם הפנאי נוצר בגלל שאני חייבת להתאים את הלוח שלי ללוח של אחרים, בסטטוס גבוה ממני או בגלל שהם אסרטיביים ממני, או בגלל שאני כל כך זקוקה להם עד שגם אם יכריחו אותי לשנות את לוח הזמנים שלי, אצטרך להיכנע - הכעס ניצת, וזה מובן ואנושי. יש כאן פגיעה אישית, יש עלבון, ואין עשן בלי אש.

אז יש לנו פנאי ויש לנו אנרגיה שלילית, מועקה, כעס, תסכול, חוסר אונים, מתח ולחץ מהשינויים שנצטרך לערוך בשעות הקרובות או בימים הקרובים או בתקופה הקרובה. בגלל זה - ייקח לנו זמן להרגיע את עצמנו כדי להחליט מה לעשות בזמן הפנוי שנוצר לנו.

לפעמים נגלה שהזמן הפנוי חלף לו. הייתה סערת רגשות, ניהלנו אותה, ויסתנו את עצמנו, לא התפרצנו על אף אחד, אמרנו לעצמנו מילים כמו "הכל לטובה, בסופו של דבר יותר טוב לדחות את הפגישה הזו שממילא חשבתי שעדיף לעשות אותה אחרי שיודעים את התוצאות ולא לפני הביקור של

מה תעשי אם פתאום יש לך פנאי?

למשל, התעוררת מוקדם, ברבע לשש במקום ברבע לשבע בבוקר.

למשל, את לא מצליחה להירדם במוצאי שבת, כי ישנת בשבת אחר הצהרים ממש הרבה ואת ערנית לגמרי.

למשל, כי תכננת לצאת לפגישה ואחרי שאת לבושה וממש בדלת - הפגישה בוטלה.

יכול להיות שהכל מוכן לשבת כבר בארבע וחצי, ייתכן שחשבת שתצטרכי לבשל או לקנות וגילית שיש הכל בבית, מוכן, ולא צריך - פתאום התפנה לך זמן.

מה עושים בזמן הזה? בדרך כלל? כלום.

תראי, הרי לא מדובר פה בכך שקבלת לידייך יומים או שלושה ריקים פנויים. מדובר על שעה, על חצי שעה, על שעתיים - לא כל כך הרבה זמן. עד שחושבים מה לעשות במתנת הזמן שנחתה עלינו פתאום, הזמן חלף. השטף הרגיל של "מהר, מהר" דוהר, דורס, בולע כל דקה מזמננו.

אחרי שמדברים כל הזמן על חוסר זמן, וכל שבוע עובר בחוויה עמוקה של "אין זמן", קשה לנו להאמין שאנחנו מבזבזים זמן.

אני, מבזבזת זמן? את מה אני מבזבזת? איך אני יכולה לבזבז זמן, אם אין לי זמן? אין לי זמן לבזבזים - גם אם הייתי רוצה לבזבז!

הסמנכל" וגם "כל דבר קורה בזמן שהוא צריך לקרות, איננו מנהלים את העולם" ובתחושות מעורבות של קבלת הדין, השלמה עם המציאות והתחזקות באמונה שהכל משמים - אנחנו ממשיכות את היום.

זמן ואנרגיה

המשאבים שלנו הם זמן, כוח וכסף. זמן וכוח הם שני משאבים שיכולים לכלות זה את זה. אם יש לך זמן ואין לך כוח, אם יש לך זמן והכוח שלך הוא אנרגיה גבוהה שלילית - המשאבים מתבזבזים. כמו שאומרים "פול גז בניוטרל". את לוחצת על הדוושה בכל הכוח אבל אין מהלך קדימה. הדלק נשרף, הזמן כלה.

סערת רגשות היא אחד מבזבזני הזמן השכיחים. כמה זמן הקדשת לפיוסים? התנצלויות? פיצויים למי שהרגישו פגועים? כמה זמן הוקדש להסברים "מה אני מרגישה" והשגת הזדהות? כמה כוחות נפש הושקעו, במשך כמה זמן, כדי להירגע מהפסד כספי שגרתי של תשלום קנס על חניה במקום אסור או שיחה בנייד בזמן נהיגה?

לא מעט.

ניהול פנאי מתחיל בניהול רגשות.

משימות

מעניין לגלות שפעילות עשויה להרגיע. מיקוד ב"מה שצריך לעשות עכשיו" מפנה מהראש את המחשבות שיוצרות את הרגשות הסוערים. המוח נעצר, הידיים נכנסות לאקשן - והלב פועם בקצב רגיל.

לכן, חשוב שנהיה ערוכים לזמן הזה ונדע מה אנחנו רוצים

לעשות, מה אנחנו רוצים לבצע, באמצע אילו תהליכים אנחנו נמצאים ומה הצעד הבא, מהי המשימה הבאה שתקדם אותנו לשלב הבא. תמיד אפשר להעביר את הזמן במשימות שוטפות של כיבוי שריפות- לנקות קצת, לסדר, לשים במקום, לשטוף ולאזור, אבל זמן שהתפנה אמור לתת לנו מקפצה אל השלב שמעבר לשמירה על המינימום ההכרחי -

- למיין מסמכים ולזרוק מיותרים;
  - לכתוב מייל התנצלות או ברכה בחרוזים;
  - לארגן את המקרר מחדש;
  - להחליט על סדר הגיוני ופשוט יותר בארון הבגדים;
  - לקרוא פרק נוסף בספר שרצית להגיע אליו;
  - להקשיב להרצאה ערכית מעוררת השראה.
- זמן פנוי הוא מתנה, ורק זמן שלא ידענו שיהיה לנו, זמן שנוצר לנו כך פתאום באמצע היום ובלב הלחץ הוא זמן פנוי באמת, זמן שהתפנה וכעת נוכל לבחור מה לבצע בו.

שיעורי בית:

- כתבי לעצמך בבקשה את המטרות שאת רוצה להשיג השבוע. התחילי במטרות פשוטות כמו בישול, קניות, בירורים על צימר לחודש אב, חשיבה על קורסים לקיץ.
- מה צריך לעשות כדי להתקדם בכל אחת מן המטרות? מה הצעדים?
- איפה את - מה הצעד הבא שעליך לבצע?
- אם פתאום יש לך זמן, באיזו מטרה את יכולה לסמן התקדמות בזכות הדקות הטובות הללו?

בהצלחה!

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

מזל-טוב

לאסתר רוזנטל,
כתבת המגזין המוכשרת

להולדת הבת!
תזכו לגדלה לתורה, לחופה
ולמעשים טובים, ותרואו נחת
ממנה ומכל המשפחה!

מזל-טוב

לגב' מוריה לוי, מנחת דרך
ב'שמורה'

לרגל נישואי הבן. תזכו לרוב
נחת מכל המשפחה הנכבדה!

מזל-טוב

לאפרת קרביץ,
המתנדבת המסורה לכל עניין
נדרש לפיתוח ה'שמורה',
להולדת הבת!

וללאה ראם להולדת הנכדה!
יזכו ההורים לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים,
לתפארת המשפחה הנכבדה!

הבהרה!

עקב תקלה טכנית נשמטו פרטי המרואיינים
בכתבה העיתונאית במגזין סיוון.

התנצלות הכנה שלוחה בזאת לרב חיים לנג
שליט"א, מזכיר ועדת הרבנים לענייני תקשורת ומי
שידיו רב לו בחיזוק רוחני מול פגעי התקופה בכלל,
וגדולות ונצורות בחיזוק במקומות העבודה.

ולגברת חגית שימל תחי', מנהלת ארגון תהיל"ה
המספק תוכן, הווי ומסגרת תומכת לבוגרות הסמינר.

21:00: פירגנתי לעצמי בייביסיטר. יופי לי.

התקווה

אם רק יודעים לספר אותו כמו שצריך, בייביסיטר הוא אחד הסיפורים הפשוטים והיפים של החיים. לספר אותו כמו שצריך זה אומר לשכוח את הפלאפון בבית. לספר אותו כמו שצריך זה אומר שגם אם שוכחים לשכוח את הפלאפון בבית - אז לפחות לזכור לשכוח להרים. זה אומר לא לחשוב על גנבים. זה אומר לא לחשוב על דליפות גז. לא לחשוב על המוצץ המרוכט שאין לך מושג איפה הוא קבור. לא להיזכר שהוא קבור תחת המקרר, לא לזכור בכלל שיש מקרר ומכסח לא ניקינו אותו. לספר את הסיפור הזה כמו שצריך, זה להבין שילדים ובני אנוש באופן כללי

רשת קוֹמ

בייביסיטר (הנה היא מסכימה): יש לי...
אני: יש לך חרדות מהפעם הקודמת? הם גדלו מאז.
בייביסיטר: (פותחת את הפה).
אני (מקדימה אותה): הם ילדים זהב היום.
בייביסיטר: (פותחת את הפה).
אני (מקדימה): הם גם אוהבים רק אותך.
בייביסיטר: (שוב פותחת! הצעירות, יש להן חוצפה!)
אני: לא לא, אין לך אחיינים בגיל המדויק הזה. אני אומרת לך שזה הגיל המושלם.
בייביסיטר: (שותקת. בולעת אנחה).
אני: (שותקת. בולעת צווחת נצחון)
בייביסיטר: יש לי כבר בייביסיטר אצל משפחה אחרת.
אני (מתעלפת): למה לא אמרת מיד???

אני: תקשיבי, זה רק לשעתיים שלוש ואני אשלם לך תעריף לילה.
בייביסיטר (מתחילה עם זה): יש לי...
אני (עוצרת את זה): לא לא, אין לך מבחן מחר. בדקתי עם המורה שלך כבר.
בייביסיטר (מסמיקה): יש לי...
אני (דרוכה): לא לא, אין לך חתונה מחר. ביררתי.
בייביסיטר (אוספת אוויר): יש לי...
אני (נואשת): גם טיול אין לך מחר! נכון שהיה צריך להיות יום שדה, אבל ביטלו. ביררתי עם הסגנית.
בייביסיטר (מתרככת) יש לי...
אני (נואשת): יש לך חברות, אני יודעת. תביאי כמה שאת רוצה. שוקולד עלי.
בייביסיטר (מתרצה): כן, אבל יש לי...
אני (מגלה את כל הקלפים): אין בעיות עם אמא שלך בנושא. סיכמתי איתה.

פירוש

דרישות התפקיד:

דרושה נערה

נחמדה צעירה

לשעתיים שמרטפות

וזה לא יהיה נורא

אם בחסד ה' ובפלאי הבריאה

היא סובלת קבוע מקוצר ראייה

אם בנוסף לכל היא טיפונת שקטה

אם אין לה מיליון חברות בכיתה

אם היא לא סקרנית די בשביל

להציץ

במכתב הסליחה ששכחתי בעציץ

אם היא טובה בפיזור הפגנות

אם אני מכירה את אמא שלה רק

מהגינות

אם היא לא קפדנית או לא יודעת

שעון

אם היא לא בקיאה בתסמינים של

דכאון

אחרי לידה או הזנחה או סתם ככה

דכדוך

אם אין לי תקווה לעשות איתם שידוך

אם אין לה זכרון מחודד ורהוט

אם היא תצליח לשכוח שהבטחתי

בטעות

שהם לא צמאים, שהם לא רעבים

שהם לא פוחדים בלילות מזאבים

שהם מחכים לה עוד מהפעם

הקודמת

שזה רגע בדיוק עד שהתינוקת

נרדמת

שאני לא אתעכב, אני חוזרת מהר

שזה ייצא לה שווה, שהיא לא

תצטער

והחשוב ביותר והקריטי מתמיד

שאני לא אצטרך ממנה אף פעם

בעתיד

שום עזרה או מידע או טובה או ניצול

כי יותר היא לעולם לא תרים לי

לצלצול

מפסיקים לבכות כשנמאס להם, ושבכי
מפתח את הריאות ואת מיתרי הקול -
שני פריטים שימושיים מאד בשביל מי
שעתיד בעז"ה לגדל ילדים וגם לצעוק
עליהם.

זה אומר לתרגל קצת דמיון מודרך, וככה
לצייר במוח תמונה יפה של חבורת ילדים
ישנה שנת מלאכים ושמרטפית אחת
קוראת על הספה ולא מבינה על מה
בכלל היא מקבלת שתיים עשרה לשעה.
זה אומר שבסוף הערב המדהים הזה היא
בטח תחזיר את הכסף במעטפה, תסמיק
בענווה יהודית ותגיד שהזכות כולה שלה.

זה אומר שבפעם הבאה היא תתחנן
לבוא אלינו, ואנחנו לא ננטור לה.
נאפשר לה לכגוש שוב את המלאכים
שלנו תמורת תשלום סמלי.

אם רק יודעים לספר אותו נכון,
בייביסיטר הוא סיפור ככל הסיפורים
הטובים.

התחלה, אמצע, סוף טוב.

מבוסס על מעשה שהיה.

ואין קשר בין המצולמים לכתבה.

הפסקת אם

יש לי משחק שקצה
'לתפס' את הזמן בקצה
של שעה עמוסה
וצמוקה,
טרומ מרוץ
או בתוך הסופה

רק דקה.
לא הרבה, לא מדי
קצה רגע של שקט
ופנאי
להקציף לי קפה
ולבהות,
להדף את הכל
להיות.

לתפס איזה
בדל מגינה
ציוץ של צפור בגנה,
שאלות
של הילד שלי
וחירה שהבזיק
בשבילי.

רגע קצה
מפנה
שקט, מתבונן
וכנה,
לנשם נשימות עמקות
להביט מבחוץ,
להודות.

כשאת 'שותפה', את מאפשרת את קיום הקהילה, את מסייעת לפיתוח מיזמים חשובים ואת גם מרוויחה יותר!

רווח נקי

צ'זפרים לשותפות:

פודקאסטים והרצאות מקצועיות חנים, מגזין בהפצה עד הבית, אירועי בוטיק (במידת האפשר) ועוד...

השפעה

השפעה רוחנית על עשרות אלפי חברות קהילה ומקבלות הדיוורים! מעל רבבת חברות פעילות עם אחוזי פתיחת דיוורים גבוהים ביותר והפצות המשך לקבוצות רבות!

זכות

זכות לקחת חלק במיזם איכותי ומיוחד! 'שמורה' מחוללת את המהפך הרוחני של העובדות החרדיות, מתוך חיבור, אהבה וקרבת ה'.

רוצה להצטרף לשותפות? לתרומות באתר נדרים פלוס: <https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7001889>

בקו השמועה: 02 6440292 - שלוחה 91 | לנציגה: 02 6440292 - שלוחה 5 | במייל: shutafot@shmura.org | בהעברה בנקאית: בנק: מזרחי | סניף: 563 | סניף: 101744 | ע"ש: שמורה במבול

רחוב תחכמוני 26, ירושלים | 02-5474373 | מענה טלפוני: 09:00-14:00